

REISVERSLAG 2019 NR.6 HET LEVEN VAN ALLEDAG.

Het is rond tien uur als Cadda het erf op komt. Dat doet ze vaker en komt me dan de zegen brengen. Ik ken haar al meer dan tien jaar. Ze heeft een psychiatrische ziekte en na een aanval van woede had ze destijds een flinke wond op haar voorhoofd. De familie kwam haar bij ons brengen en had moeite haar in bedwang te houden. We gingen met haar naar het ziekenhuis en ze kreeg medicijnen voorgeschreven. Wij zorgen nu al die jaren voor de medicijnen, het gaat redelijk met haar. We hebben vriendschap gesloten. Maar nu komt ze met een bundeltje lappen in haar arm en legt dat bundeltje op mijn schoot. Ik pel het pakje open en schrik, een stil bleek kindje, oogjes half gesloten, koude handjes ondanks de 38 graden. Het reageert niet op mijn aanraking. Wat ik ook probeer om hem wakker te krijgen, het lukt niet. We halen bij de dokter babyvoeding, brengen een sonde in en halen iemand van het dorp om uitleg te vragen. Cadda heeft een puberdochter, die vaak agressief is en soms in de war lijkt. Die dochter is weggelopen, iemand heeft haar verkracht en dit is haar baby van twee of drie weken. Cadda kan het niet oplossen, maar voelt de zorg voor het kindje van haar dochter, die spoorloos is. We maken een plan. Het kindje blijft hier en krijgt de goede warmte en voeding. De dorpelingen gaan de moeder zoeken en kijken wie er hulpmoeder voor dit kindje kan zijn. Wij vertrekken na drie dagen naar Guinee, de baby drinkt zelfstandig kleine beetjes tegelijk, maar is uiterst zwak. Ik ben bezorgd.

We zijn terug uit Guinee en Cadda komt rond tien uur het erf op met een heel jonge vrouw, een meisje nog. Die legt een pakje op mijn schoot, ik pel het open, ik zie een kindje met een bol toetje, een mooie bruine kleur en heldere oogjes. Ik praat tegen hem. Hij geeft me een klein glimlachje, de eerste glimlach zegt de hulpmoeder, en Cadda knikt, ze lijkt zelf ook een beetje te glimlachen. Wat een fantastische dag.

Het apparaat voor de zonnepanelen heeft het opgegeven. Alleen in M'Barro hebben ze misschien een nieuwe. De auto is er niet en Fass is te ver lopen om daar een auto te nemen, dus gaan we met paard en wagen naar M'Barro. Ik geniet zo van de tocht en van het kopen van verse groenten en fruit, dat ik bijna het apparaatje zou vergeten.

*DE ZONNEPANELEN DOEN
HET WEER.*

We zijn naar het uiterste Noorden van Mauritanië geweest, waar Silent Work een school voor dove kinderen heeft. We proberen minimaal één keer per jaar elke school te bezoeken. Praten dan met de leerkrachten en de ouders, over oplossingen en wensen. Zij hebben goed contact met Maison des Sourds waar alle scholen van Silent Work onder vallen. Het is fijn te zien wat een betrokken mensen aan het werk zijn voor een half salaris die toch proberen ook leuke dingen voor de kinderen te organiseren. De kinderen gebaren enthousiast over hun bezoek aan het concert van Baaba Maal. Voor hen was het een wereldreis en de lessen in de school worden er nog steeds op afgestemd. We zien een schitterende tekening.

In Fass Boye is het contract voor de bouw van een middelbare school getekend door de aannemer, de burgemeester, het dorpshef en Silent Work. Fass Boye krijgt zijn eerste middelbare school en waarschijnlijk de eerste middelbare school in Senegal waar ook dove kinderen naar toe kunnen. We zijn blij en ook trots. Met betrouwbare fijne mensen hier en in Nederland is er samengewerkt om dit te realiseren.

Sokhna, de vrouw die al 20 jaar hier in het dorp mijn vriendin is, is het vrouwelijke hoofd van het dorp, doordat haar man dorpshef is. De first lady. Zij deelt haar zorgen over de families al jaren met mij en samen zoeken we naar oplossingen. Drie maanden geleden heeft ze een herseninfarct gekregen en daar herstelt ze gedeeltelijk en zeer langzaam van. Als ik haar thuis opzoek heeft ze geen stoel om op te zitten en het zitten op de mat is zonder hulp onmogelijk. Diezelfde dag nog koop ik in M'Borro twee plastic stoelen. Aan Dop, de motievenschilder in het vissersdorp, vraag ik op de ene stoel haar naam en op de andere stoel mijn naam te zetten. En dolfijntjes op de armleuningen. Als de verf droog is brengen we beide stoelen naar haar huis. De dorpelingen komen uit hun huizen en van de kookplaatsen om te kijken wat wij brengen. Ik vertel vooral aan de kinderen, dat de groene stoel met Sokhna Ba erop alleen voor Sokhna is. En de blauwe stoel met Woodi Ba erop, die is voor mij als ik haar kom opzoeken of voor andere oudere mensen die haar komen opzoeken. De nieuwe mat is voor de kinderen om bij haar te zitten en de verhalen over de dag te vertellen. We maken grapjes over boetes, taakjes en ik beloof de kinderen een ballon als ik terug naar Nederland ga, als zij ervoor zorgen dat niemand anders op die stoel gaat zitten. Nu, weken later, zijn de stoelen nog heel en als ik onverwacht kom, zie ik alleen Sokhna op haar stoel zitten. Fijn, dat is gelukt. Ik wissel nog wat eenvoudige recepten voor de pijnlijke keel van Sokhna uit met haar schoondochter en vertrek.

De twee koeien zijn inmiddels afgeleverd op de juiste adressen. Deze foto van de bezorging wilde ik graag nog even laten zien.

We rijden op vrijdag terug naar Mauritanië. Rond bidtijd stoppen we bij een klein moskeetje voor gebed en de mannen gaan naar binnen.

Ik wandel door het kleine dorpje.

Een paar kinderen kruipen achter een muurtje vandaan, komen aarzelend tevoorschijn en knopen een gesprekje aan. In een ander dialect dan het Peulh dat ik gewend ben proberen ze mij te vertellen dat ik de eerste blanke Peulh ben die ze gezien hebben. 'Wel albino's', zegt het jongetje, maar het meisje vertelt, dat dat heel anders is. 'Waaraan zien jullie dat ik Peulh ben?', vraag ik hen. Dan beginnen ze enthousiast te ratelen en versta ik er niets meer van. Geen nood, ze wijzen aan: mijn oorbellen, mijn wuddere (omslagrok) en woutte (grote overslag jurk). 'Die dragen Wolof vrouwen toch ook?' zeg ik. Ze schudden hun hoofd en leggen uit dat die anders zijn en hoe anders ze zijn. En zegt het meisje: 'U kijkt en loopt als een Debbo (vrouw) van een belangrijke Ceerno.' Punt. Ze kijkt me aan met een blik van, daar heb je niet van terug. 'Ik zag hem, de Ceerno,' zegt ze. 'Ik ook', bevestigt het jongetje en hij knikt nog eens extra stevig.

'Knap hoor', zeg ik, en geef mijn linkerhand als afscheid. Zo doet een vrouw van de Ceerno dat. Ze knikken nog eens en kijken ons na als we in de auto stappen om in Mauritanië morgen hard aan het werk te gaan op de School in Kaedi, in het oosten van Mauritanië.

Wiljo Woodi en Demba Abou

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890